

— Königrécnél is hékás — mondja — oda voltam én kommandérozva a legfelsőbb segédtsízt generálishoz. Álltunk a lóval a dombon a legfölsőbb tábornagy generális mög a vezérőrnagy, mög én. Állt a csata szörnyen, gyütt-é az élős? — de gyütt ám. No hát mán kezdtek hátrálni a mieink. Münk állunk a dombon. Vágtat eccor a fehértajtékos sárga lovon a segédtsízt, hogy aszonygya:

— Ekcelenc ik meldige horzám, linka flügli krügli prügli. (Kegyelmes Uram, jelentem alásan, a balszárny kikap).

A legfelső tábornagy nem szólt semmit, én mög aszontam: semmit.

De akkó gyün ám egy csillagos pej lovon szörnyen sebösen a harmadik segédtsízt, hogy aszonygya:

— Ekcelence ik meldige horzám, alesz krügli, prügli. (Mindenkik kikap).

A legfelső tábornagy nem szólt semmit, én mög aszontam:

— De most mán gyerünk!

A hallgatóság nevetni kezd. A gazda azt mondja elismerésképp Mihálynak:

— Bolond, kend, koma.

Sáb, aki teljes jutalmát találta a fölhangzó kacajban, a kancsóhoz nyul s vidáman int a cimboráknak:

— Baj is az!... csak másképp egészség lögyön!

(Tömörkény István).

Karácsonyi álom

Hull a hó... hull a hó... és — giling-galang —
Égi hárfá zendül, cseng a kis harang.
Szent karácsonyest van, ájtatos dalu,
Kis Jézust dicsérni gyül a kis falu,
Kis Jézust dicsérni, ki ma született
S aki a megváltó, örök Szeretet.

Lenn az utcavégen, a falu határán
Nádfedeles viskó áll magában árván.
Szomorú a hajlék, hát még a lakója!
Nincsen itt fényesség, nincsen csillogó fa,
Csak a hó világít, messze még a hajnal...
Szegény özvegyasszony virraszt könnyes arccal,
Fiacskája beteg, láz gyötri a testét,
Soha ily fekete, bus karácsonyestét!
Fölriad a gyermek: „Édes, jó anyácskám,
Menjünk a templomba, legalább meglátnám
Ott a kised Jézust az ő szent anyjával
És a pásztorokot, a három királlyal”.

Szól az özvegyasszony, elcsuklik a hangja:
 „Jaj, hogy is mennénk el ebbe a viharba?...
 Imádkozz, fiacskám, álmodj csudaszépet,
 hiszen a kis Jézus így is szeret téged,
 Templom a kunyhó is, ahol imádkoznak
 S ha nem látod máma, majd meglátod holnap!”
 Földेरül a gyermek sápadt arca menten:
 „Szeret a kis Jézus, ugy-e, szeret engem?...”
 Pici kezecskéjét kulcsolja imára,
 Szeme lecsukódik... S odakünn szitálva
 Hull a hó... hull a hó... és — giling-galang —
 Kis Jézust dicsérni hív a kis harang.
 Nádfödeles viskón zörren a kilincs,
 Tündércsengetyű szól: csingiling, csiling.
 Nyílik már az ajtó, fényesség ragyog:
 Halk suhanva jönnek három angyalok.
 Angyaloknak élén csöppnyi dalia:
 Égi, szőke GyermeK, az Isten Fia.
 Hoz fenyőt az egyik, rajta mennyi jó:
 Selymes, lány cukorka és arany dió!
 A másik kezében apró Betlehem,
 Nem lehet szebb ennél fenn az égben sem!
 Aztán szép subácska, csákó, hintaló,
 Ilyen kis legénynek éppen ez való!
 Három angyaloknak most Jézuska int,
 Ágyacskája mellé rakják sorra mind...
 Álom vagy valóság? Földre szállt csoda:
 Nádfödeles viskó-tündérpalota.

* * *

Hull a hó... hull a hó... és — giling-galang —
 Kis Jézust dicsérni hív a kis harang.
 Kérdi anyja reggel: „Hogy vagy Pistikám?”
 Fölkacag a gyermek, fürge és vidám.
 Ki a szívek mélyén szent hitet kutat,
 Meghallgatta Jézus hő imájukat.
 Mennek a templomba nagyvigan, gyalog...
 Utjukon kísérik három angyalok.

(Szathmáry István).